

Hvad ser du?

Medens jeg skriver dette (slutningen af april), er *Langeland* klædt i grønt i alle afskygninger.

Aldrig har græsset gjort så stort et indtryk på mig. Og aldrig har det ord forekommet mig så frygteligt: »...og alt grønt græs brændte op« (Åbenb. 8,7).

Jeg kan ikke forestille mig Langeland uden grønt græs – ja, hele *Danmark* er jo i disse vårmåneder svøbt i grønt.

Det er menneskehedens oprør imod Gud, der en dag lægger skabningen øde. Hvis et atomanlæg i Danmarks nærhed en dag bryder sammen, da kan alt grønt græs hurtigt blive svedet bort.

Markerne spirer, og på den gode langelandske jord regner man med en god høst.

Men sidste år fik vi en kraftig påmindelse om, at intet menneske kan skaffe den nødvendige regn. Hvis Gud ikke sender den, kommer den ikke.

Det daglige brød er ikke den selvfølge, mange anser det for.

Hvert år bliver det tydeligere, at vi er afhængige af Gud, vor Skaber, og at vi kun får, hvad vi behøver, hvis Han skænker os det.

Lad os bede om en god høst.

Lad os takke for det daglige brød.

Lad os takke for alt grønt græs, for hvert et blomstrende træ, for hver en duftende blomst, for hver en syngende fugl – ja, lad os takke Herren for solen og månen og stjernerne og for alt, hvad han har skabt – det er hans gaver til os – vi ser hans skaberkraft og visdom og almagt i det allesammen.

*

Hvis menneskene forfalder i synd og løvløshed, mærkes det helt ind i den laveste skabning.

Al den *forurening*, der er ved at lægge store dele af jorden øde, har sin grund i menneskets forurening af sig selv.

Urene samvittigheder, urene tanker, urene motiver, urene lyster, urene hjerter, kort sagt: urene mennesker kan ikke tage vare på Guds skønne gaver.

Forholdet imellem mand og kvinde er noget af det skønneste i verden, når det er, som Gud vil det, d.v.s. *rent*.

Men renheden i dette forhold er ved at forsvinde.

*

Hvad er det at være *mandig*? Hvad er det at være *kvindelig*? Jeg henstiller til læserne at overveje dette i Ordets lys for Guds åsyn.

Forskellen imellem mand og kvinde bliver mere og mere nedbrudt, et tidens tegn på fordærv, dårskab og opløsning.

Hvis menigheden vil være *sandhedens søjle*, må den kende sandheden om det mandige og sandheden om det kvindelige – og omsætte sandheden i konkret handling.

Den må vidne om sandheden – hvormed den nedkalder verdens foragt og had over sig, thi verden foretrækker fordærv og fornægtelse fremfor renhed og ophøjethed.

Der står meget om mand og kvinde både i Det gamle og i Det nye Testamente. Enhver læse med ansvar for sig selv!

*

Pilatus spurgte afværgende: »Hvad er sandhed?« Den indstilling er desværre ikke ualmindelig blandt kristne, hvad disse to spørgsmål angår.

Mange aner, at der må ske en radikal ændring med dem, hvis de skal blive mandige i Guds lys – hvis de skal blive kvindelige i Guds lys – og denne radikale forandring undviger de. Bibelen kalder den *omvendelse*.

Så ender det med en forskrækkelse, thi Gud lader sig hverken modsige eller spotte.

Vers 3 i vor *nationalsang* lyder:

Det land endnu er skønt,
thi blå sig søen bælder,
og løvet står så grønt;
og ædle kvinder, skønne møer
og mænd og raske svende
bebor de danskes øer.

Hvis menigheden er nødt til at tie med dette vers, fordi den heller ikke ved, hvad ædle kvinder og skønne møer, hvad mænd og raske svende er i Guds øjne, hvem skal da synges nationalsangen?

*

Vers 4 lader sig ikke synges med sandhed længere:

Vort sprog er stærkt og blødt,
vor tro er ren og lutret,
og modet er ej dødt.

Typisk for hele elendigheden nøjes man derfor med at synges sidste halvdel af dette vers:

Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
sin top i bølgen blå.

*

Ingen af os føler, vi til fulde er det, vi burde være, eller udretter, hvad vi burde udrette.

Men heller ingen af os føler, at løsningsen består i at nedskrive den bibelske standard og det bibelske mønster til tidens opfattelse og tankegang.

Den levende tro på den levende Gud holder sig målet for øje og fortsætter troens gode strid i forvisningen om, at Han, som begyndte den gode gerning i mig, *mand*, for at gøre mig til en mand efter hans eget hjerte, aldrig giver op, før det er lykkedes ham – og præcis det samme gælder enhver *kvinde*, der lever og virker i den tro, der ikke anser noget for umuligt for Gud.

*

Et begreb, der hører med i det sandt mandige og det sandt kvindelige, er *velopdragenhed*.

Også dette løbes der storm imod i vor tid. Moderne pædagogik synes at lægge yderst ringe vægt herpå.

Men Guds ord har meget at sige herom – og den levende Guds menighed lytter til Guds tale og mærker, at den i modsætning til moderne pædagogik er *Ånd* og er *Liv*!

Den sande velopdragenhed giver den velopdragne en naturlig *værdighed*, hvilken *Paulus* lægger stor vægt på. Uden en sådan fri og integreret værdighed forfladiges alt.

Vore politiske ledere har tilsidesat værdighedsbegrebet for at blive populære. Mangfoldige lærere har gjort det samme. Man kan uden at overdrive sige, at de har lagt vægt på det uværdige i det ydre såvel som det indre.

Derfor er store dele af de yngre generationer uden egentlig berøring med det sandt værdige hos sande mænd og sande kvinder.

Menigheden må ikke give efter og skikke sig lige med denne verdens mønster – eller rettere: mangel på mønster.

Thi er der ingen ægte værdighed, er

der heller intet *salt* – og er der intet salt, er der heller ikke noget *kald til omvendelse* – og hvor er så vidnesbyrdet?

*

Troen på den opstandne Herre og Mester sætter et umiskendeligt præg på den, der tror.

Det er *troen*, vi vil belyse på *Nyborg Strand* under sommerstævnet fra 20. til 25. juli.

Vi vil da blive opmærksomme på, at troen ikke er på almengyldige sandheder af abstrakt art, men på Ham, der er sandheden. Netop fordi troen er på den almægtige Herre og Frelser, leder den ikke til overvejelser for og imod, men til *lydighed*.

Troen skæver ikke til højre og venstre for at vinde anerkendelse hos Per og Poul. Den eneste anerkendelse, den attrår, er den, Herren giver.

Vi finder ikke een uværdig sætning i Guds ord. Hvilken skøn og hellig værdighed det ord bringer os i kontakt med!

Vi finder ikke en underlødige, endsige uværdig salme i Det gamle Testaments salmebog! Alt bærer præg af renhed, ægthed, sandhed, ja skønhed!

Apostlene var ganske jævne mænd uden højere uddannelse af nogen art. Flere af dem var fiskere. Men hvilken værdighed de modtog i omgangen med deres Frelser!

At en fisker har kunnet skrive noget så ophøjet og rigt som Peters første brev, vidner om, hvad Helligånden formår at udrette, når Herrens ord: »Følg du mig!« omsættes i praktisk lydighed.

*

Hvor er det en glæde, at der er noget at *stræbe efter* i kristenlivet! Tænk, hvis der ikke var noget at sætte al sin stræben ind på!

Stræb efter fred med alle og efter helighed; uden den skal ingen se Gud (Hebr. 12,14).

*

Har jeg ikke med det, jeg her har skrevet, bragt nogle ind under *lovtrældommen*?

Det kan godt være, men det var ikke hensigten. Alt kan misforstås.

Lad os søge ud til *Golgata* og lytte til Ordets tale om den sande mandighed og den sande kvindelighed, om den ægte værdighed, om den bibelske velopdragenhed – ja, lad os lytte med blikket vendt imod Guds lam, der bærer al vor synd og skam på sig, al vor umandighed og ukvindelig, al vor uværdighed, al vor uopdragenhed, al vor selviskhed og æresyge, al vor menneskefrygt og al vor verdslighed – da vil vort hjerte fatte, at det glædesbringende evan gelium også bringer os den glæde at blive hans kald værdige!

*

Jeg er klar over, at det er et farligt emne at drage frem, idet det kan skabe *farisæere*, der har for travlt med at dømme de andre, ikke mindst efter deres udseende.

Derfor skrev jeg i indledningen: Enhver læse med ansvar *for sig selv!*

Hvis vi tænker på de andre, lad os da huske 1. Kor. 13. Så får enhver atter nok at gøre med *sig selv!*

*

Vor gamle broder *Ove Falg* har atter magtet at skrive en artikel trods sit svage syn.

Han er med på *Nyborg Strand*, og vi tror, at han i år får kræfter til at forkynde Ordet adskillige gange.

Sidste år magtede han kun at tale lørdag aften. Lad os omslutte ham med forbøn.

*

»...og *alt grønt græs brændte op*.« Endnu får vi lov til at nyde skønheden i Skaberværket og glæde os sammen derover. Der er skønt ved *Storebælt*, hvor *Nyborg* ligger – der er skønt på *Fyn* – skønheden ligger ikke så meget idet storladne som i det *smilende*, det *idylliske*, det *frodige* og *bøl-gende*, i *samspillet mellem land og vand* – og Guds børn har det klareste blik herfor, thi urenheden slører ikke deres hjerte og deres syn – de er rensede i Lammets blod og har fået rene øjne at se med.

Endnu får vi lov til at nyde disse vidunderlige gaver. Men vi ved, at en uhyre svær tid ligger foran menneskeheden. Må dagene på *Nyborg Strand* hjælpe os til alle de glæder, Gud kendes ved, først og fremmest den umistelige glæde i Herren – og må dagene styrke os i at vandre den modsatte vej af verden, så vi ikke mister det sandt mandige og kvindelige, ikke mister den sande menneskeværdighed, ikke giver afkald på velopdragenheden – ja, må dagene virke til, at *Kristus vinder skikkelse i os!*

Vi ønsker jo *vækkelse* efter Guds sind. Vi vil tilbage til den første kærlighed og de gerninger, vi gjorde i den første tid!

Hvor er der meget skønt og ophøjet, når Gud kommer til!